

4ο ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΕΞΕΤΑΣΗΣ (*)

ΛΑΤΙΝΙΚΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΚΕΙΜΕΝΟ Α

Πώς μπόρεσες να ληλατήσεις αυτή τη χώρα που σε γέννησε και (σε) ανέθρεψε; Δε σου πέρασε η οργή όταν πατούσες τα σύνορα της πατρίδας (σου); Παρόλο που είχες φτάσει με εχθρική και απειλητική διάθεση, γιατί, όταν είδες τη Ρώμη, δε σου πέρασε από το μυαλό: «μέσα σε εκείνα τα τείχη βρίσκονται το σπίτι και οι θεοί του σπιτιού μου, η μητέρα, η σύζυγος και τα παιδιά (μου)»; Λοιπόν, αν εγώ δε (σε) είχα γεννήσει, η Ρώμη δε θα πολιορκούνταν.

ΚΕΙΜΕΝΟ Β

Η Ιουλία, η κόρη του Αυγούστου, είχε αρχίσει να έχει πρόωρα άσπρες τρίχες, τις οποίες συνήθιζε να βγάζει κρυφά. Όταν ο Αύγουστος άκουσε αυτό το πράγμα θέλησε να αποθαρρύνει την κόρη (του) από το να κάνει αυτό. Με αυτό το σχέδιο εμφανίστηκε κάποτε απρόοπτα και έπιασε τις κομμώτριες επ' αυτοφώρω. Αν και ανακάλυψε άσπρες τρίχες πάνω στο φόρεμά τους, εντούτοις ο Αύγουστος προσποιήθηκε ότι δεν τις είδε και παρέτεινε το χρόνο με άλλες κουβέντες, ώσπου έφερε τη συζήτηση στην ηλικία της.

B1.α.

1- β

2 - α

3 - δ

4 - ε

5 - γ

B1.β.

1 Λ

2 Σ

3 Σ

4 Λ

5 Σ

B2.

veni/perveneras/intervenit, ira, coniunx, domus, pati, manet, extraxit,
mentionem, esse, voluit

Γ1.α.

minacioribus animis

penatibus vestris

coniu(n)gem, coniu(n)ges

immatura morte

longas servitutes/ (-is)

alius sermonis

nullius rei, nullarum rerum

isti, istas

eis/iis/is consiliis

ornatrix, ornatricum

mendacii/-i, mendacia

Γ1β.

Θ. prae, Σ. prius, Υ. primum
Θ. diu, Σ. diutius, Υ. diutissime

Γ2.α.

gignentia, genuisse
alueris, al(i)tae essent

perveniam, perveniebaris/ -re

pariturae, partu

perrecturi fueritis, pergendi fuerunt/ -ere

maneremus, manetor

vult, vellem

fieret, faciendus

extractum iri, extrahendi

induc, inducere

noluisti, noluissemus

Γ2.β.

solere
solituram esse
solitam esse
solitam fore

Δ1.α.

ad hostem: εμπρόθετος προσδιορισμός της εχθρικής κατεύθυνσης σε πρόσωπο στο veni

tibi: δοτική προσωπική ηθική από το *cecidit*/ υποκείμενο της μετοχής *ingredienti*

pati: αντικείμενο του ρήματος *possum*, τελικό απαρέμφατο, ταυτοπροσωπία (υποκείμενο εννοείται το *ego*)

audita: επιρρηματική χρονική μετοχή, ιδιάζουσα αφαιρετική απόλυτη, δηλώνει το προτερόχρονο

sermonibus: αφαιρετική (οργανική) του τρόπου στο *extraxit*

calvam: κατηγορούμενο στο αντικείμενο *te*

Δ1β. *ego nisi pariam, Roma non oppugnetur*

Δ2α. *dum tu ingrederis/-re*

cum tu ingredereris/-re

Δ2β. *te pergente*

Δ3α. *Iulia respondit patri se canam esse malle.*

Δ3β. *Mater rogavit qui potuisset populari illam terram, quae illum genuisset atque aluisset.*

Δ4. ne istae te calvam faciant:

Δευτερεύουσα ουσιαστική ενδοιαστική πρόταση ως αντικείμενο στο *non times*. Εισάγεται με τον ενδοιαστικό σύνδεσμο *ne*, γιατί δηλώνει φόβο μήπως γίνει κάτι. Εκφέρεται με υποτακτική, επειδή το περιεχόμενό της αφορά κάτι το πιθανό ή ενδεχόμενο. Συγκεκριμένα εκφέρεται με υποτακτική ενεστώτα, γιατί εξαρτάται

από ρήμα αρκτικού χρόνου (non times). Δηλώνεται το σύγχρονο στο παρόν. Ισχύει η ιδιομορφία της ακολουθίας των χρόνων. Ο φόβος είναι ιδωμένος τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα) κι όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του.

Δ5.

- α) Venire ad hostem ?
- β) Nonne ad hostem veni?

